

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Václav Otec**, se sídlem Masarykova třída 310/162, Teplice, zastoupen JUDr. Ing. Markem Andráškem, LL.M., advokátem se sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2018, č. j. 317/2018-160-SPR/2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 11. 2021, č. j. 42 A 34/2018 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 2. 2018, č. j. 5570/DS/2017, JID 30847/2018/KUUK, tak, že část výroku týkající se skutkové věty, jehož původní znění bylo „*je uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb. tím, že v rozporu s ustanovením § 51 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb., jako provozovatel školicího střediska, neoznámil krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace a nepředložil o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo.*“ změnil na znění „*je uznán vinným*

ze spáchání přestupku podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb. tím, že jako podnikající fyzická osoba – provozovatel akreditovaného školicího střediska oznámil dne 21. 12. 2017 Krajskému úřadu Ústeckého kraje změnu údaje rozhodného pro udělení výše uvedené akreditace, spočívající v oznámení a předložení dokladů o vyřazení výcvikového vozidla – nákladního přívěsu Schwarzmüller TPA 2/ZJ W09, RZ 4U9 6491, ze seznamu výcvikových vozidel zapsaných ve vydaném rozhodnutí o udělení výše uvedené akreditace z důvodu jeho vyřazení z provozu na pozemních komunikacích Magistrátem města Teplice dne 3. 5. 2017 na žádost jeho provozovatele, tj. až 232. den ode dne, kdy k uvedené změně došlo, nikoliv v zákonné lhůtě 15 dnů ode dne, kdy ke změně došlo, jak mu tuto povinnost ukládá ustanovení § 51 odst. 2 zákona 247/2000 Sb.“. Žalovaný ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Za spáchání výše uvedeného přestupku uložil správní orgán I. stupně žalobci podle § 56 odst. 4 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, (dále jen „zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti“). pokutu ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji shledal nedůvodnou a v záhlaví uvedeným rozsudkem ji zamítl.

[4] Krajský soud se předně zabýval žalobní námitkou, podle které rozhodnutím žalovaného došlo k nepřípustné úpravě výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dospěl k závěru, že žalovaný prostřednictvím svého rozhodnutí odstranil vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, aby odpovídal požadavkům podle § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž nedošlo ke změně vymezení postihovaného skutku, jak tvrdil žalobce.

[5] Co se týče námítky žalobce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahoval v rozporu s § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky formu zavinění, krajský soud konstatoval, že na žalobce je nezbytné pohlížet jako na podnikající fyzickou osobu podle § 22 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, na kterou se vztahuje objektivní odpovědnost za přestupky. Správní orgány tedy postupovaly v souladu s právní úpravou, pokud do výroku rozhodnutí nezahrnuly údaj o formě zavinění.

[6] Konceptem objektivní odpovědnosti krajský soud argumentoval i ve vztahu k další námitce, podle které byl žalobce sankcionován za „nejednání“ bez svého zavinění, neboť mu bylo kladeno za vinu opožděné oznámení skutečnosti, o které neměl povědomí bezprostředně poté, co nastala. Podle krajského soudu nebylo nutné zavinění žalobce zjišťovat. V této souvislosti doplnil, že žalobce v řízení netvrdil existenci liberačních důvodů, přičemž tyto nevyplynuly ani ze správního spisu.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že jednání, kterého se žalobce dopustil, nemohlo být přestupkem. Žalobce totiž měl dle svých slov k dispozici i další registrovaný nákladní skříňový přívěs, a výcvik pro řidičské oprávnění skupiny „E“ tak mohl nadále poskytovat. Neoznámení změny, která se týká jednoho z vozidel nezbytných

pokračování

pro poskytování výcviku, tak dle jeho tvrzení nemohlo mít vliv na podmínky pro udělení akreditace. Podle krajského soudu však změny v technickém vybavení provozovatele školicího střediska týkající se vozidel, kterými je výcvik prováděn, mohou mít vliv na posouzení otázky, zda je provozovatel způsobilý nadále řádně provozovat školicí středisko v souladu s udělenou akreditací. Posouzení, zda určitá změna skutečností, které musí provozovatel školicího střediska při udělení akreditace prokazovat, je z hlediska udělené akreditace podstatná, nebo nikoli, nemůže příslušet tomuto provozovateli, nýbrž náleží příslušnému správnímu orgánu. Krajský soud rovněž dovodil, že ze systematiky předmětné právní úpravy vyplývá, že všechny změny týkající skutečností, které musí žadatel o akreditaci v rámci žádosti prokázat, je nutno považovat za změny údajů rozhodných pro udělení akreditace. Uzavřel, že žalobce neoznámením skutečnosti o zániku jednoho z vozidel, kterým měl být prováděn výcvik, v zákonem stanovené lhůtě, porušil povinnost podle § 51 odst. 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti, a dopustil se tedy jako podnikající fyzická osoba přestupku dle § 56 odst. 2 písm. g) téhož zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Namítl, že pokud podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. d) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti musí mít provozovatel školicího střediska právo k užívání výcvikových vozidel nezbytných pro poskytování výcviku, nedošlo ohledně tohoto požadavku pro udělení akreditace u stěžovatele k žádné změně, neboť jej splňoval před vyřazením předmětného vozidla a splňuje jej i po něm. V této souvislosti upozornil stěžovatel i na zákonnou konstrukci ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti, které upravuje obdobnou povinnost hlášení změn údajů a dokladů stanovených jako náležitosti žádosti o vydání registrace k provozování autoškoly. Uvedl, že byť zákonodárce zvolil v případě právní úpravy u školicího střediska „*poněkud nedůsledné jiné jazykové vyjádření*“, směřuje právní úprava v obou případech k tomu, aby zamezila situacím, že autoškola (resp. školicí středisko) „*uzavřela smlouvu o pronájmu učeben, autocvičišť nebo jiných cvičných ploch a smlouvy z různých důvodů přestaly záhy platit. Autoškola pak prováděla výcvik a výuku v rozporu s právní úpravou a podmínkami danými v registrační listině autoškoly*“. Závěr o analogické úpravě ve vztahu k autoškolám se stěžovatel snažil podpořit i odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 374/2007 Sb., kterým byla provedena novela zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti, která zavedla povinnost školicích středisek oznamovat změnu údajů.

[10] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti namítl, že na vyřazení výcvikového vozidla dopadá jiná právní norma, a sice ustanovení § 10 odst. 5 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti. Dle jeho tvrzení je nepochybné, že je povinností provozovatele výcvikového vozidla oznámit příslušnému úřadu změnu užívání vozidla

před vyřazením výcvikového vozidla z výcviku, a nejde tedy o povinnost provozovatele školicího střediska.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření pouze stručně uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[14] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že *„jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost“*.

[15] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Tato kritéria se uplatní i po novelizaci s. ř. s., která institut nepřijatelnosti kasační stížnosti rozšířila z věcí mezinárodní ochrany na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[16] Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud posoudil v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Sám stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, z jakých důvodů považuje kasační stížnost za přijatelnou, což však Nejvyššímu správnímu soudu nebrání, aby takovou úvahu provedl sám. Stěžovatel v kasační stížnosti prosazoval názor, že informace o vyřazení jednoho z výcvikových vozidel není údajem rozhodným pro udělení akreditace. Jelikož se touto otázkou Nejvyšší správní soud dosud ve své rozhodovací činnosti nezabýval,

pokračování

dospěl k závěru, že se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, a je dán podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele. Kasační stížnost je tedy ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná.

[19] Podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti „[k]rajský úřad udělí žadateli akreditaci k provozování výuky a výcviku na základě písemné žádosti, prokáže-li žadatel, že splňuje další požadavky podle tohoto zákona“.

[20] Podle § 50 odst. 1 písm. d) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti „[ž]adatel o udělení akreditace k provozování výuky a výcviku musí mít právo k užívání výcvikových vozidel nezbytných pro poskytování výcviku“.

[21] Podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti „[p]rovozovatel školicího střediska je povinen po celou dobu provozování své činnosti mít právo k užívání výcvikových vozidel nezbytných pro poskytování výcviku a mít tato vozidla po celou dobu k dispozici“.

[22] Podle § 51 odst. 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti „[p]rovozovatel školicího střediska je povinen oznámit krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace a předložit o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo“.

[23] Podle § 56 odst. 2 písm. g) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel školicího střediska dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 51 neoznámí krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace k provozování výuky a výcviku a nepředloží o nich doklady“.

[24] Z rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně vyplynulo, že stěžovateli byla rozhodnutím ze dne 19. 1. 2009, č. j. 5606/DS/09/1870/He, udělena akreditace v rozsahu řidičských oprávnění kategorie „C, C+E“, a to i na základě podmínky vyplývající z § 50 odst. 1 písm. d) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti, neboť stěžovatel doložil mimo jiné nájemní smlouvu a technický průkaz k nákladnímu přívěsu tovární značky SCHWARZMÜLLER TPA2/ZJ WO9, RZ: 4U9 6491 (dále jen „nákladní přívěs“).

[25] Dne 21. 12. 2017 stěžovatel oznámil správnímu orgánu I. stupně změnu v akreditaci, spočívající ve vyřazení výcvikového vozidla pro skupinu „C+E“ řidičského oprávnění v rámci zdokonalování odborné způsobilosti řidičů pro účely jejich profesní způsobilosti. Správní orgán I. stupně v rámci svého šetření zjistil, že nákladní přívěs byl již dne 3. 5. 2017 vyřazen z provozu a do centrálního registru vozidel byl zapsán jeho zánik. Konstatoval, že jelikož byl nákladní přívěs zařazen do akreditace, jakožto rozhodný údaj podle § 50 odst. 1 písm. d) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti ve smyslu § 49 odst. 2 písm. b) téhož zákona, porušil stěžovatel povinnost stanovenou v § 51 odst. 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti tím, že neoznámil změnu v akreditaci, spočívající v zániku výcvikového vozidla ve stanovené lhůtě.

[26] Jádrem kasační námitky, kterou stěžovatel v této souvislosti přestřel, je tvrzení, že vyřazení *jednoho* z vozidel (v případě, že má provozovatel školicího střediska právo k užívání vícero výcvikových vozidel téže skupiny) není údajem rozhodným pro udělení akreditace.

[27] Nejvyšší správní soud nicméně zastává názor, že v procesu udělování akreditace k provádění výuky a výcviku v rámci zdokonalování odborné způsobilosti řidičů je rozhodným údajem každý údaj, který provozovatel školicího střediska k žádosti o udělení akreditace předložil. Jedním z těchto údajů je přitom i údaj o existenci práva provozovatele školicího střediska k užívání výcvikových vozidel nezbytných pro poskytování výcviku [§ 49 odst. 2 písm. b) a § 50 odst. 1 písm. d) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti].

[28] Jak vyplynulo z výše popsaných skutkových okolností, stěžovateli byla udělena akreditace v rozsahu řídičských oprávnění kategorie „C, C+E“ i na základě skutečnosti, že doložil své právo užívat předmětný nákladní přívěs. Je tedy nesporné, že se při udělení akreditace jednalo o jeden z rozhodných údajů podle § 49 odst. 2 písm. b) a § 50 odst. 1 písm. d) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti, na který se zároveň vztahuje povinnost stěžovatele, jakožto provozovatele školicího střediska, oznámit krajskému úřadu změnu tohoto údaje a předložit o ní doklady do 15 dnů ode dne, kdy k ní došlo (§ 51 odst. 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti).

[29] Nejvyššímu správnímu soudu je jasné, že v případě stěžovatele neměla změna v podobě vyřazení shora definovaného nákladního přívěsu důsledek v podobě ztráty akreditace. Byť zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti neupravuje počet výcvikových vozidel, který je provozovatel školicího střediska povinen pro zajištění výcviku řidičů konkrétní skupiny vozidel zajistit, nelze opomenout, že ustanovení § 51 odst. 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti mu stanovuje povinnost oznámit změny údajů podle § 49 odst. 2 a § 50 téhož zákona krajskému úřadu a předložit o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k těmto změnám došlo. Pokud jedním z těchto údajů byl i údaj o právu stěžovatele nákladní přívěs užívat, jedná se o rozhodný údaj, na který se vztahuje i povinnost stěžovatele podle § 51 odst. 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti, a to bez ohledu na to, zda by změna tohoto rozhodného údaje měla v nyní projednávané věci důsledek v podobě ztráty akreditace.

[30] Stěžovatel v této souvislosti poukazoval i na zákonnou konstrukci ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti, které upravuje obdobnou povinnost hlášení změn údajů a dokladů stanovených jako náležitosti žádosti o vydání registrace k provozování autoškoly. Namítl, že byť zákonodárce zvolil v případě právní úpravy u školicího střediska „*poněkud nedůsledné jiné jazykové vyjádření*“, není pochyb, že jde i u školicího střediska o právní úpravu, jejímž cílem je zamezit situacím, kdy autoškola (resp. školicí středisko) „*uzavřela smlouvu o pronájmu učeben, autocvičišť nebo jiných cvičných ploch a smlouvy z různých důvodů přestaly záhy platit. Autoškola pak prováděla výcvik a výuku v rozporu s právní úpravou a podmínkami danými v registrační listině autoškoly*“.

[31] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že účelem § 51 odst. 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti „*je zajistit, aby nikdo neprovozoval školicí středisko, jestliže k tomu není dostatečně personálně, technicky a jinak vybaven, resp. pokud tato*

pokračování

kritéria přestal splňovat a správní orgán není s to další plnění stanovených kritérií zjistit sám“. Nejvyšší správní soud se s uvedeným právním názorem ztotožňuje a ve vztahu k účelu ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti, který stěžovatel přdestřel, neshledává zásadní rozdíl. V obou případech je totiž cílem předmětných ustanovení zamezit nežádoucím situacím, které by případně měly negativní vliv na trvání příslušné akreditace. Stěžejní nicméně je, že v obou případech stanovuje zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti provozovatelům povinnost oznámit příslušnému správnímu orgánu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace. Příslušnému správnímu orgánu pak náleží posouzení, zda ohlášená změna může mít na akreditaci vliv, či nikoliv. V nyní projednávané věci se však stěžovatel snažil provést toto posouzení sám, neboť v rámci své procesní obrany tvrdil, že požadavek ve smyslu § 50 odst. 1 písm. d) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti splňoval před vyřazením nákladního přívěsu a splňuje ji i po něm. Byť (jak bylo konstatováno výše) tato změna v nyní projednávané věci skutečně neměla následek v podobě ztráty akreditace, je podle Nejvyššího správního soudu podstatné, že stěžovatel porušil svou povinnost podle § 51 odst. 2 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti, a dopustil se tak přestupku podle § 56 odst. 2 písm. g) téhož zákona.

[32] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel v kasační stížnosti také namítl, že na vyřazení výcvikového vozidla dopadá jiná právní norma (§ 10 odst. 5 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti). Podle jeho tvrzení je totiž nepochybné, že je povinností provozovatele výcvikového vozidla oznámit příslušnému úřadu změnu užívání vozidla před vyřazením výcvikového vozidla z výcviku, a nejde tedy o povinnost provozovatele školicího střediska. Jelikož však stěžovatel tuto argumentaci uplatnil až v kasační stížnosti, a nikoliv již v žalobě, jedná o námitku, která je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[34] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. prosince 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

